

## Rakastatko enemmän kuin nämä toiset?

Jeesus kysyy viime sunnuntain evankeliumissa Pietarilta: ”Rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä toiset?” Mitä itse vastaisit? Jotenkin koko kysymys tuntuu ansalta. Vastaisipa siihen miten tahansa, pieleen menisi. Mitä minä toisten rakkaudesta tietäisin, tiedänpö omastanikaan. Ei oikein tohdi olla parempi kuin toiset, mutta ei oikein kehtaa jäädä huonommaksikaan. Mitä sitä vastaisi, jos olisi oikein rehellinen. Tätä samaa Pietarikin varmasti mietti. Mielessä kalvoi, miten hän oli kieltänyt Jeesuksen. Mutta silti hän vastasi nöyränä ja hieman häpeissään: ”Rakastan, herra! Sinä tiedät, että olet minulle rakas.” Ei ollut jäljellä paljoa siitä itsevarmasta Pietarista, joka julisti: ”Vaikka kaikki muut luopuisivat sinusta, minä en” ja ”Vaikka minun pitäisi kuolla kanssasi, minä en sinua kiellä”.



Emme ehkä itsekään tohdi muuta kuin todeta, ”sinä tiedät, että olet minulle rakas”, samalla havaiten, että se rakkaudemme on välillä mitä on. Muistamme hetkiä, jolloin tunsimme, että Jumala oli lähellä, jolloin rakastimme palavasti, mutta myös niitä masentavia, huolten painamia hetkiä, jolloin kaipasimme, mutta emme kyenneet koko sydämellämme rakastamaan. Ja mikä pahinta, tiedämme Pietarin tavoin, että Vapahtaja tietää kaikki nuo vaiheemme. Mikään ei ole salassa.

Tämä on toisaalta vapauttava ja välttämätön oivallus meille. Mitä enemmän huolet painavat, elämä kolhii ja maailmalla ryvettyy, sitä hiljaisemmin omasta rakkaudestaan ja uskostaan enää tohtii ääneen puhua, vaikka haluaisikin. Näin Pietarillekin taisi käydä. Elämän huolten keskellä oma epävarmuutemme, vaillinaisuutemme ja pettymys itseemme voi jättää tilan Jumalan varmuudelle ja työlle, kun pyydämme häntä avuksi. Uskon kannalta on monesti tarpeellista, että väistymme omine luuloinemme ja varmoine tietoinemme.

Pietarin tapaus on meille tavallisille talleajille lohdullista kuultavaa. Hän sai anteeksi, vaikka pelkäsi tuomiota. Pietari sai tehtävän ja uuden rohkeuden, vaikka hänen ansionsa olivat muiden mielestä arveluttavia. Jeesus tietää myös meidän heikkoutemme ja puutteemme. Siksi hän armossaan antaa meillekin anteeksi, uuden mahdollisuuden, välittämättä siitä mitä mieltä ihmiset ovat meistä. Hän on Hyvä Paimen, joka tahtoo koota kaikki eksyneet laumaansa. Sinne mahtuvat niin Pietarit, kuin Tuomaat. Hyvä Paimen ei kysele kuinka paljon meillä on tietoa tai näyttöä omasta uskostamme. Jeesus kysyy rakkaudemme perää, kykyämme rakentaa rauhaa, armahtaa ja antaa anteeksi. Hän kysyy kykyämme täyttää antamansa käsky: Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämeestäsi ja koko sielustasi, koko voimallasi ja koko ymmärrykselläsi, ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Kunpa meissä olisi edes hiven tuota Hyvän Paimenen vikaa, sillä sitä tässä ajassa totisesti tarvitaan.

**Jukka Kesola, kappalainen**